

Werk

Titel: De Baron Von Münchhausen En Zijme Avonturen; De Baron Von Münchhausen En Zijme Zeldzame Avonturen

Autor: Raspe, Rudolf Erich

Verlag: Noothoven van Goor

Ort: Leiden

Jahr: 1870

Kollektion: bucherhaltung; itineraria

Gattung: Erzählung

Signatur: MÜNCHHAUSEN BIBL 3210

Werk Id: PPN806936614

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN806936614> | LOG_0036

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=806936614>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

begeven, ten einde zich te overtuigen, dat ik, meer dan eenig ander reiziger, getrouw ben gebleven aan de waarheid.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK.

Reis dwars door de aarde, en andere merkwaardige avonturen.

Wanneer ik mij houd aan uwe oogen, dan ben ik zeker, dat ik spoediger vermoeid zal zijn, door u de buitengewone lotgevallen mijns levens te verhalen, dan gij, door naar mijn verhaal te luisteren. Uwe welwillendheid is te vleijend, dan dat ik niet op hare voortdurend zou rekenen, gelijk ik reeds deed bij het verhaal van mijne tweede reis naar de maan. Luistert dan, als 't u belijft, verder naar eene geschiedenis, welker geloofwaardigheid even onbetwistbaar is, als die der vorige, doch die haar overtreft door het vreemde en wonderbaarlijke, waardoor zij wordt gekenmerkt.

De lezing van Brydone's Reis door Sicilië, deed in mij het levendige verlangen ontstaan, om den Etna te bezoeken. Op de reis derwaarts ontmoette mij niets merkwaardigs. Ik zeg *mij*, want menig ander zou, ten einde de kosten der reis door zijne lezers te doen betalen, niet hebben verzuimd, in het lange en breede en op hoogdra-

vende wijze, een tal van nietige bijzonderheden te verhalen, die, niet waardig zijn, dat zij de aandacht van fatsoenlijke lieden bezig houden.

Op een' goeden dag, vroeg in den ochtend, verliet ik eene hut aan den voet des bergs, vast besloten om, al kostte het mijn leven, het inwendige van dezen beroemden vulkaan te onderzoeken. Na eenen moeilijken togt van drie uren bereikte ik den top des bergs. Sedert drie weken rommelde de vulkaan zonder ophouden. Ik twijfel niet, mijne heeren, of gij kent den Etna door de talrijke beschrijvingen, welke er van zijn gegeven; ik zal derhalve niet beproeven thans te herhalen, hetgeen u even goed als mij bekend is, en ik zal mij zelven en u eene noodlooze moeite en vermoeienis besparen.

Driemaal liep ik den krater in het rond, — van welken gij u een denkbeeld kunt vormen, wanneer gij u een' buitengewoon grooten trechter voorstelt, — doch begreep spoedig, dat ik met zoo in 't rond te loopen, niet verder zou komen; derhalve nam ik het moedige besluit, om mij in den krater te werpen. Nauwelijks had ik den sprong gedaan, of ik voelde mij als gedompeld in een bad van heeten damp. De gloeiende kolen, die zonder ophouden in de hoogte vlogen, beschadigden en verbrandden mijn arm ligchaam in alle rigtingen. Doch met welk eene hevigheid ook de gloeiende stoffen naar boven werkten, nog sneller daalde ik naar beneden, dank zij de wet der zwaartekracht, en na verloop van weinig tijds voelde ik vasten grond onder mijne voeten. Het eerste, wat ik waarnam, was een helsch geweld, een concert van vloeken, van geschreeuw en gehuil, hetwelk zich om

101.

101.

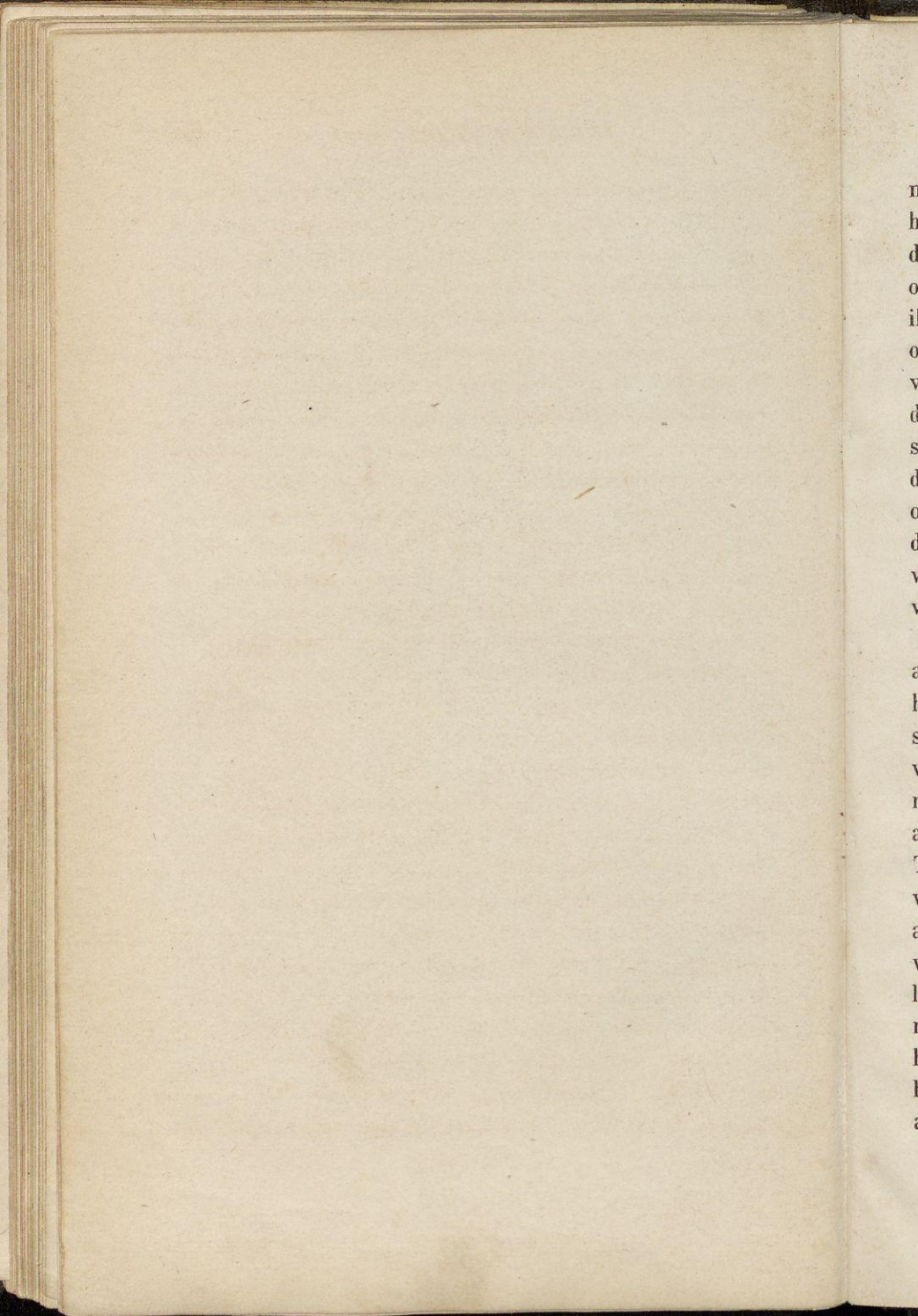
103.

106.

106.

mij heen, telkens met vernieuwde kracht scheen te verheffen. Ik meende mij in een dikke duisternis te bevinden, doch herinnerde mij, dat ik uit voorzorg mijne oogen had gesloten gehouden. Hoe bekommerd ook moest ik ze openen, gelijk ik dan ook, om mijn voorgenomen onderzoek te kunnen voortzetten en volbrengen, deed, en wat zag ik nu? Vulkaan in eigen persoon, omgeven door zijne cyclopen. Deze heeren, aan welke mijn gezond verstand, sinds lang eene plaats had aangewezen in het rijk der hersenschimmen, waren sedert drie weken in twist over een artikel van het reglement van orde en het was deze twist, die de wanden des bergs deed daveren. Mijne verschijning herstelde, als door eenen tooverslag, den vrede en de stilte in deze luidruchtige vergadering.

Dadelijk hinkte en strompelde Vulkaan naar zijne huis-apotheek en kwam terug met pleisters en zalven, welke hij, met eigen hand, op mijne brandwonden legde en streek, zoo dat deze binnen weinige minuten genezen waren. Vervolgens bood hij mij ververschingen aan, benevens eene flesch nectar en andere kostbare wijnen, zoo als die alleen door goden en godinnen worden gedronken. Toen ik mij genoegzaam hersteld gevoelde, stelde hij mij voor aan Venus, zijne echtgenoote, met aanbeveling, om al die zorg voor mij te dragen, welke mijn toestand zou vereischen. De pracht der kamer, waarheen zij mij geleidde; de zachtheid der sofa, op welke zij mij deed ter neder zitten; de bovenaardsche bekoorlijkheid, die in geheel haren persoon heerschte; de teederheid van haar hart, — het ontbreekt onze taal aan woorden om dit alles uit te drukken; men kan het zich naauwelijks ver-

beelden; eene beschrijving naar waarheid is onmogelijk.

Vulkaan deed mij eene zeer uitvoerige beschrijving van den Etna. Hij legde mij uit, hoe deze berg niets anders was, dan eene ophooping van de asch, afkomstig van zijne fornuizen; dat hij vaak genoodzaakt was, streng te zijn tegen zijne werklieden; dat hij dan, in zijne woede, hun gloeiende kolen naar het hoofd smeed, welke zij met eene groote vaardigheid weten af te weren, terwijl zij dezelve naar buiten op de aarde werpen, ten einde hem zijnen voorraad te doen uitputten. »Onze twisten, — zeide hij, — duren somtijds maanden lang, en de verschijnselen, welke zij op de oppervlakte der aarde voortbrengen, zijn hetgeen gij, naar ik meen, uitbarstingen noemt. De Vesuvius is insgelijks een mijner ijzerwerken; eene galerij van driehonderd en vijftig mijlen lang, die onder de zee doorgaat; brengt mij derwaarts; soortgelijke twisten, als waarvan ik sprak, brengen ook dáár dezelfde uitwerksels op de aarde voort.»

Zooveel genoegen ik had in het leerzame onderhoud des mans, nog grooter genot schonk mij het gezelschap der vrouw en ik zou welligt dit onderaardsche paleis nimmer hebben verlaten, indien niet eene of andere kwade tong mij verdacht had gemaakt bij signor Vulkaan en het vuur der jaloezij in zijn hart had doen ontbranden. Zonder mij in 't minst te waarschuwen, pakte hij, op eenen goeden morgen, toen ik de schoone godin, bij haar toilet bezocht, mij bij mijnen kraag en bragt mij in eene kamer, welke ik nog niet had gezien. Dáár hield hij mij zwevende boven eene soort van diepe put en zeide: »On-

dankbare sterveling, keer terug in de wereld, van wáár gij gekomen zijt."

Met het uitspreken van deze woorden en zonder mij een enkel woord ter mijner verdediging te gunnen, wierp hij mij in den afgrond.

Ik viel met eene steeds toenemende snelheid, tot dat de schrik mij geheel van mijne kennis beroofde. Doch weldra werd ik uit mijne bewusteloosheid gewekt, terwijl ik mij gedompeld voelde in eene groote massa water, welke door de zonnestralen werd verlicht. Dit was, vergeleken tegen de door mij afgelegde afschuwelijke reis, het paradijs en de gemoedsrust, welke ik zoozeer behoefde.

Weldra was ik boven water, doeh terwijl ik rondblikte. zag ik in alle rigtingen niets, dan water. De temperatuur was eene geheele andere, dan die, aan welke ik bij signor Vulkaan gewoon was geraakt. Eindelijk ontwaarde ik op eenigen afstand, een voorwerp, hetwelk eene rots scheen te zijn, die zich naar mij toe scheen te bewegen; doch weldra ontdekte ik, dat het een drijvende ijsberg was. Na vele onderzoekingen vond ik eindelijk een punt, wáár ik kon aanklampen en het gelukte mij, den top te bereiken.

Tot mijn groote teleurstelling ontdekte ik nergens het minste spoor van de nabijheid van eenig land. Maar nog voor het vallen van den avond zag ik een schip in de verte, hetwelk zeilde in de rigting van de plaats, wáár ik mij bevond. Zoodra het onder het bereik mijner stem was, praaide ik het met inspanning van al mijne krachten en ik ontving een antwoord in het Hollandsch. Ik

wierp mij in zee en zwom naar het schip, wáár men mij aan boord nam. Op mijne vraag, wáár wij ons bevonden, was het antwoord: »in de Zuidzee." Deze omstandigheid helderde het raadsel op. Het bleek nu, dat ik door het middelpunt der aarde was doorgegaan en dat ik uit den Etna in de Zuidzee was gevallen; hetgeen veel korter weg is, dan eene reis om de wereld. Vóór mij heeft nog niemand dezen togt gemaakt, en zoo ik ooit de reis nog eens herhaal, dan stel ik mij voor, een aantal belangrijke waarnemingen er van mede te huis te brengen.

Ik deed mij eenige ververschingen geven en legde mij daarna ter rust. Wat zijn die heeren Hollanders toch ongeloofige zielen! Den volgenden morgen verhaalde ik mijn avontuur aan de scheepsofficieren, even zoo naauwkeurig, eenvoudig en naar waarheid, als ik het hier verhaald heb, doch de meesten hunner en onder deze de kapitein zelf namen het voorkomen aan, alsof zij, hoewel ik tamelijk goed Hollandsch sprak, aan de geloofwaardigheid mijner woorden twijfelden. Intusschen, dewijl zij mij herbergzaamheid hadden betoond en mij aan boord hadden genomen en ik mijn leven hun moest dank weten, moest ik mij de mij aangedane vernedering getroosten, zonder wederantwoord:

Ik deed voorts onderzoek naar het doel hunner reis. Zij antwoordden mij, dat zij eene ontdekkingsreis deden, en dat, indien hetgeen ik hun had verhaald juist ware, hun doel was bereikt. Wij bevonden ons juist op den weg, welchen kapitein Cook was gevolgd en wij landden den volgenden dag te Botany-Bay aan, eene plaats, waarheen het Engelsche Gouvernement niet zijne deugnieten moest

zenden, om hen te straffen, maar brave, eerlijke menschen, om hen te beloonen; want schoon is dit Land en rijkelijk door de natuur begunstigd.

Wij bleven slechts drie dagen te Botany-Bay. Op den vierden dag na ons vertrek stak er een geweldige storm op, die al onze zeilen aan flarden scheurde, onze boegspriet brak, onze braamsteng losrukte en op de kast deed vallen, waarin zich ons kompas bevond, hetwelk daardoor verloren ging. Wie ooit ter zee heeft gevaren, die weet, tot welke schromelijke gevolgen een dergelijk toeval kan leiden. Wij wisten niet meer, wáár wij waren, of waarheen wij gingen. Eindelijk bedaarde het onweder en werd opgevolgd door eenen bestendigen passaat-wind. Wij zeilden nu reeds drie maanden en moesten derhalve eenen zeer langen weg hebben afgelegd, toen wij eensklaps eene zonderlinge verandering waarnamen in alles, wat ons omringde. Allen gevoelden wij ons opgeruimd, onze neuzen werden vervuld van de aangenaamste en balsemachtigste geuren, de zee zelve had eene andere kleur aangenomen; zij was niet meer groen, maar wit.

Kort daarna ontdekten wij Land en op eenigen afstand eene haven, waarop wij aanhielden en welken wij bevonden ruim en diep te zijn. In plaats van met water was zij gevuld met eene uitstekende melk. Wij gingen aan land en bevonden toen, dat wij aan een onbekend eiland waren aangeland en dat het geheele eiland bestond uit eene groote kaas. Wij zouden dit welligt niet eens hebben gemerkt, zoo niet eene bijzondere omstandigheid ons op het spoor had gebragt. Wij hadden eenen matroos aan boord, die eenen natuurlijken afkeer had van kaas. Zijn

voet aan wal zettende viel hij flauw. Toen hij weêr was bijgekomen verzocht hij, dat men de kaas onder zijne voeten mogt wegnemen. Men onderzocht de zaak en bevond, dat hij volkomen gelijk had; dit eiland was, gelijk ik reeds zeide, niets anders dan eene ongehoord groote kaas; het grootste gedeelte der inwoners voedde zich met dezelve en de bij den dag opgegeten gedeelten groeiden gedurende den nacht weder aan. Wij zagen op dit eiland eene groote hoeveelheid wijngaarden, beladen met groote trossen, waarvan de druiven, als men ze uitperste, niets dan melk gaven. De eilanders waren vlug en schoon; de meesten hadden eene lengte van negen voeten, zij hadden drie beenen en slechts éénen arm, en de volwassenden droegen eenen hoorn op hun voorhoofd, van welken zij zich met eene merkwaardige vaardigheid bedienden. Zij maken togten op de oppervlakte der melk, en zij wandelen er overheen, zonder er in te zakken.

Er groeide op dit eiland, of beter gezegd, op deze kaas eene groote menigte koren, waarvan de halmen, gelijkende op paddestoelen, volkomen gebakken brood bevatteden, hetwelk geschikt was om dadelijk te worden gegeten. Bij het overtrekken van deze kaas ontmoetten wij zeven rivieren van melk en twee van wijn.

Na eene reis van zestien dagen bereikten wij den anderen oever, tegenovergesteld aan dien, wáár wij waren aangeland. In dit gedeelte van het Kaas-eiland vonden wij uitgestrekte vlakten, wáár de kaas, van wege den ouderdom blaauw was geworden, eene qualiteit, met welke de liefhebbers zeer hoog loopen. Doch in plaats van dáár wurmen aan te treffen, zag men er uitmuntende vrucht-

boomen groeijen, zoo als kersen, abrikozen, persiken en wel twintig andere soorten, welke wij echter niet kenden. Deze boomen, die bij uitstek groot en dik zijn, schonken schaduw en bescherming aan eene ontelbare menigte van vogelnesten, onder welke ook een nest van den ijsvogel, welks omtrek vijfmaal de groote had van het koepeldak der St. Paulus-kerk te Londen. Het was kunstig gebouwd van reusachtige boomen en bevatte . . . , — een oogenblik geduld, opdat ik mij het juiste getal herinnere . . . , — het bevatte vijf honderd eijeren, waarvan het kleinste minstens zoo groot was als een okshoofd. De jongen, die er in waren, konden wij niet zien, maar wij hoorden hen piepen. Met groote moeite een dier eijeren hebbende stuk geslagen, zagen wij een' kleinen vogel nog zonder veëren, er uitkomen, nagenoeg zoo groot, als twintig van onze gieren. Naauwelijks hadden wij den jongen vogel te voorschijn doen komen, toen de oude ijsvogel kwam aanvliegen en zich op ons wierp, met zijne klauwen onzen kapitein pakte, de lucht met hem inging, ter hoogte van eene goede mijl, daár hem met zijne vleugels afklopte en toen in de zee liet vallen.

Maar de Hollanders zijn uitstekende zwemmers; de kapitein was derhalve spoedig weêr bij ons en wij keerden gezamenlijk terug naar ons schip. Doch wij volgden bij onzen terugtogt, niet denzelfden weg, en dit gaf ons de gelegenheid, nieuwe waarnemingen te doen. Onder het wild, wat wij afmaakten, waren twee buffels van eene vreemde soort, die slechts een' eenigen hoorn hadden tusschen de beide oogen en, — vermoedelijk dien ten gevolge, — geweldig scheel keken. Later berouwde het

ons, dat wij hen hadden gedood, want wij vernamen, dat de inwoners hun voorzagen van voedsel en ze gebruikten voor trek- of rijpaarden. Men verzekerde ons, dat het vleesch uitmuntend smaakte, doch te eenenmale nutteloos was voor een volk, hetwelk van melk en kaas leefde.

Twee dagen vóór dat wij ons schip bereikten, zagen wij drie mannen aan hooge boomen opgehangen, met de hoofden naar beneden. Ik vroeg, welke misdaad hun deze straf had berokkend en vernam, dat zij eene buitenlandsche reis hadden gedaan en, na hunne terugkomst, aan hunne vrienden eene menigte leugens hadden verhaald, met eene beschrijving van landen en volken, welke zij nooit hadden gezien, en een verhaal van avonturen, die hun nooit waren overkomen. Ik vond de straf wél verdiend, want, naar mijne vaste overtuiging, is het de eerste plicht eens reizigers, nimmer af te wijken van de waarheid, en nog nooit heb ik aan dezen plicht te kort gedaan.

Aan boord van ons schip teruggekomen, deden wij het anker ligten en verlieten dit zonderlinge land. Al de boomen langs den oever, — onder welke zeer dikke en hooge stammen, — bogen zich tweemaal, om ons te groeten en eene goede reis toe te wenschen. Daarna hernamen zij hunnen vorigen stand.

Nadat wij gedurende drie dagen hadden rondgedwaald, zonder te weten wáár, — want wij misten nog altijd ons kompas, — kwamen wij in eene zee, die geheel zwart scheen; wij proefden hetgeen wij voor zout water hielden, en wij bevonden, dat het uitmuntende wiju was. Wij hadden alle moeite, onze matrozen te verhinderen, dat

en,
ge-
ns,
aut-
fde.
gen
de
eze
en-
ast,
ver-
elke
en,
wèl
het
van
kort

het
ooo-
oge
eten
nen

ald,
ons
vart
len,
Wij
dat

zij zich bedronken. Doch onze vreugde duurde niet lang, want eenige uren later, zagen wij ons omringd van walvischen en andere niet minder reusachtige visschen. Één derzelve was zoo lang, dat wij, zelfs met een' verrekijker gewapend, het eind er van niet konden zien. Ongelukkig werden wij het monster niet gewaar, vóór dat het reeds dicht bij ons was; het slikte met een' enkelen dronk ons geheele schip met staande masten en zeilen naar binnen.

Nadat wij een' tijd lang in zijnen bek hadden doorgebracht, opende hij denzelfden, om eene geweldige hoeveelheid water in te zwelgen, zoo dat ons schip door dien stroom opgeligt, tot in de maag van het monster werd voortgestuwd, wáár wij ons gevoelden, alsof wij bij stil weder rustig voor anker lagen. De lucht was er, om de waarheid te zeggen, heet en drukkend. Wij ontdekten in deze maag ankers, kabels, scheepsbooten, barkassen en een aantal schepen, meestal fregatten, van welke sommigen geladen, andere ledig waren, en een gelijk lot als het onze hadden ondergaan. Wij waren verplicht, bij fakkellicht te leven; want er bestond voor ons noch zon, noch maan, noch noordster meer. Gewoonlijk waren wij dagelijks, bij afwisseling, tweemaal vlot en tweemaal op droog; het eerste als het monster dronk, het laatste als hij water spoot. Volgens naauwkeurige berekeningen, welke wij maakten, was de hoeveelheid water, welke het dier in éenen adem doorzwelgde, voldoende, om de bedding van het meer van Genève te vullen, welk meer eenen omtrek heeft van dertig mijlen.

Op den tweeden dag onzer gevangenschap in dit duistere koninkrijk, waagde ik het, met den kapitein en eenige

officiëren, eenen kleinen uitstap te doen, bij laag water, zoo als wij het noemden. Wij hadden ons voorzien van fakkels en ontmoetten, al voortgaande, meer dan tienduizend menschen, van alle landen en natiën, die zich met ons in denzelfden toestand bevonden. Sommigen hunner hadden reeds onderscheiden jaren in de maag van het monster doorgebracht. Zij waren juist bezig met het overwegen van de middelen, die dienstig konden zijn, om hun de vrijheid terug te bezorgen. Maar op het oogenblik, toen de voorzitter ons wilde onderrigten van de vraag, welke zou worden behandeld, kreeg onze visch dorst en begon te drinken; het water stroomde met zulk eene hevigheid naar binnen, dat wij maar even den tijd hadden, ons schip weder te bereiken; sommigen der omstanders, minder vlug dan de anderen, waren zelfs genooddaakt, zich door zwemmen te redden.

Toen de visch zich weder had ontlast, kwamen wij op nieuw bij elkander, om nader te overleggen, wat ons stond te doen. Men koos mij tot voorzitter. Dadelijk stelde ik voor, om twee onzer grootste masten endelings, op eene secure wijze, aan elkander te verbinden en, zoodra de visch den bek mogt openen, dezen verlengden mast zoodanig overeind te zetten, dat het dier verhinderd wierd, zijnen bek weder te sluiten. Dit voorstel werd met algemeene stemmen, bij acclamatie aangenomen en honderd van de sterkste mannen werden gekozen, om het werk ten uitvoer te brengen. Naauwelijks waren de twee masten, volgens mijne aanwijzing, in orde gebracht, toen zich reeds eene gunstige gelegenheid opdeed. Het monster begon te gapen en oogenblikkelijk bragten wij onze twee

masten zoodanig overeind, dat het benedeneinde op zijne tong kwam te staan en het boveneinde tot in de holte van zijn gehemelte reikte; het was hem, bijgevolg, onmogelijk, zijne kaken tot elkander te brengen.

Zoodra wij vlot waren bemanden wij de booten, die ons op sleeptouw namen en ons in de wereld terugbragten. Het was eene onuitsprekelijke vreugde, toen wij het daglicht terug zagen, waarvan wij, gedurende deze veertiendaagsche gevangenschap, waren verstoken geweest. Toen allen deze onmetelijke maag hadden verlaten, vormden wij eene vloot van vijf-en-twintig schepen onder allerlei vlaggen. Wij lieten onze beide masten overeind staan in den bek van dezen monsterachtigen zeevisch, ten einde hen, die na ons mogten komen, te beschermen tegen lotgevallen, als die, welke wij hadden ondervonden.

Eenmaal in vrijheid, was ons eerste verlangen, te weten in welk gedeelte der wereld wij ons bevonden. Al de kompassen waren onbruikbaar en het duurde lang, voordat wij eenige zekerheid bekwamen. Eindelijk, — dank aan mijne vroegere waarnemingen, — hield ik mij overtuigd, dat wij de Caspische zee bevoeren. Maar dewijl deze zee van alle kanten door land is ingesloten, en zij geene hoegenaamde gemeenschap heeft met eenig ander water, zoo konden wij het ons niet verklaren, hoe wij dáár waren gekomen. Een inboorling van het Kaas-eiland, welken ik had met mij genomen, verklaarde ons de zaak op eene allezins bevredigende wijze. Volgens hem had het monster, in welks maag wij zoolang hadden vertoefd, langs eenen onderaardschen weg zich naar deze zee be-

geven. Genoeg, wij waren er en waren blijde, dat wij er waren; wij zetteden alle zeilen bij, om het land te bereiken. Ik stapte het eerst aan wal.

Naauwelijks had ik eenen voet op vasten bodem gezet, toen ik mij zag aangevallen door eenen grooten beer. O ho! dacht ik bij mijzelven, gij zijt ter goeder uur aangekomen! Ik nam zijne voorpooten in mijne beide handen en drukte ze zoo hartelijk, dat de arme beer begon te huilen als een kind en zich wanhopig aanstelde. Doch ik bleef ongevoelig voor zijne lamentatiën en hield hem in deze houding, tot dat hij van honger stierf. Met de toepassing van deze door mij het eerst aangewende methode, boezemde ik aan alle beeren een zoodanig ontzag in, dat sedert dien niemand hunner ooit den moed heeft gehad, twist met mij te zoeken.

Van dáár begaf ik mij naar St. Petersburg, wáár ik van een oud vriend een mij hoogst aangenaam geschenk ontving. Dit was een jagthond, een afstammeling van den beroemden hond, van welken ik vroeger melding heb gemaakt en die, terwijl zij eene haas nazat, jongen wierp. Ongelukkig is deze hond door een' onhandigen jager doodgeschoten, toen hij op een' koppel patrijzen aanlegde. Van den huid van dit dier heb ik mij het vest doen maken, hetwelk gij hier ziet, en dat mij, als ik op de jagt ben steeds daarheen voert, wáár het wild zich bevindt. Wanneer ik dicht genoeg er bij ben, om er op te kunnen aanleggen, dan springt er een knoop van mijn vest naar de plaats, wáár het wild zich ophoudt en vermits mijn geweer altijd geladen en er kruid op de pan is, mis ik nimmer mijn schot.

Er zijn nu nog maar drie knoopen over, gelijk gij ziet; maar als de jagt weêr wordt geopend, zal ik weêr twee rijen er laten aanzetten. Brengt mij alsdan een bezoek en gij zult zien, dat ik het een en ander heb, om er u mee te vermaken.

Voor heden neem ik de vrijheid, mij te verwijderen en u eenen goeden nacht te wenschen.
